

BOTS- OG BEDEDAGSGUDSTJENESTE med skriftemål

Fjellhamar kirke søndag 25. oktober 2009

PREKEN

1. HVORFOR SVIKTER GUD OSS?

Motgang og lidelse har fulgt menneskets liv til alle tider. Og uunngåelig også spørsmålet om hvor Gud er. Hvorfor gjør han ingenting? Hvorfor lar han det onde skje? Hvorfor svarer han oss ikke? Jeg kjenner på spørsmålene selv innimellom. Jeg møter stadig mennesker som stiller de i fullt alvor. Men vi er som sagt ikke de første.

I år 589 f.kr. blir Israel knust av babylonerne og bortført til Babylon. Vakre profetier om frelse og gode dager tilbake i eget land er vanskelig å tro ydmyket og kraftløse ved Babylons elver. I 538 lar så Kyros israellittene vende hjem. Håpet stiger, men virkeligheten slår hardt tilbake ettersom årene går. Så mye er lagt i ruiner, det er trange kår og vanskelighetene er overveldende. Da skjer det igjen. De stiller sin Gud til regnskap. Han svikter sitt utvalgte folk. Er hans hånd for kort til å hjelpe, er han maktesløs? Er han stakk døv så han ikke hører noe som helst?

2. GUD SVARER VED SIN PROFET

Da står profeten Jesaja frem og taler følgende ord slik de står skrevet i Jesaja 59:

Se, Herrens hånd er ikke så kort at han ikke kan frelse, og hans øre er ikke døvt så han ikke kan høre. 2 Nei, det er deres misgjerninger som skiller mellom dere og deres Gud. Deres synder skjuler hans ansikt, så han ikke hører dere. 3 Hendene deres er tilsølt med blod og fingrene flekket med skyld, leppene taler løgn, og tungen mumler svikefulle ord. 4 Ingen stevner en annen med rette, og ingen fører sak på ærlig vis. De stoler på tomhet og taler løgn, de unnfanger urett og føder ondskap.

8 De kjenner ikke fredens vei, det fins ingen rett i deres spor. De går krokveier, og den som ferdes der, kjenner ikke fred. 9 Derfor er retten langt borte fra oss, rettferdigheten når oss ikke. Vi venter på lys, men se, det er mørkt, på lysning, men vi går i stummende mørke.

Be en bønn.

3. GUDS PROBLEM ER KJÆRLIGHETEN

Menneskene, israellittene, du og jeg, vi snur alle saken på hodet. Gud er ikke maktesløs, han er ikke døv. Han kan frelse. Det er vi med våre liv som tar ut skillsmisse med Gud. Sånn har det vel alltid vært. Kristin Moen Saxegaard får det frem så tankevekkende i fredagens Vårt Land. I Edens hage valgte Adam og Eva sin egen vei, og åpnet seg for det onde. Dermed ble Gud nødt til å fjerne seg fra menneskene for nær den hellig Gud må det onde dø. Men Gud vil ikke at mennesket skal dø. Derfor må menneskene vekk fra Guds nærhet i hans hage. Og utenfor hagen vokste menneskenes ondskap. En gang ble Gud så fortvilet over menneskenes ondskap

at han angret på at han hadde skapt dem. Så slapp han en hel syndflod løs på dem, og bare Noah og hans familie samt to av hvert dyr, slapp unna. Etterpå lovet han seg selv aldri å utslette menneskene igjen. Gud velger heller å være kompromissets Gud. Som utholder menneskenes ondskap om han enn må sette seg på sine hender og holde seg for ørene. Guds problem er kjærligheten. Ikke hørselen eller maktesløsheten. Han elsker mennesket mer enn han hatet ondskaper. Dermed kan han ikke gripe inn og fjerne all ondskap for da må han utslette mennesket. Ropet til Gud om å fjerne alt det onde blir å be om vår egen død.

4. DE RENESTE MAFIATILSTANDENE

Profetordene fra Jesaja beskriver de reneste mafiatilstandene. Hender tilsølt av blod og flekket til av skyld. Lovløsheten råder og mordere tar styringen. Ingen kan stole på sin neste for leppene taler løgn og tungen svikefulle ord. Rettssalen fylles av hevn og uærlighet. Og ondskaper vokser. Folk omgår sannheten og holder seg på krokveier. Fred i sjela og blant menneskene har usle kår. Det er den sterkeste rett. Vår slektskap med dyrene blir så veldig tydelig.

Er dette vår verden? Vi kan riste på hodet i velferds-Norge, i olje-Norge, i fredfylte og velfødde Norge. I Kongo og Afghanistan, ja, - men ikke i Norge. Og kanskje i Italia og Russland, men ikke i Norge. Muligens i Oslos gjengverden, men ikke på Fjellhamar. Unntaksvis blant unge på Fjellhamar stasjon, men ikke i kirka vår. Kanskje hos konemishandleren og skattesnyteren, men ikke hjemme hos meg.

Ondskaper går rett igjennom ditt og mitt hjerte. Tvers igjennom våre hjem. Midt igjennom dette kirkerommet. Fordi vi er her. Mennesker som bærer ondskaper og dens mulighet i oss. I bededagsbønnen som vi snart skal be, nevnes vår selvopptatthet, vår halvhjertede tro, vår svake vilje til å leve ut det gode, åndens frukter. Vi overser kallet om å dele det livsviktige evangeliet med menneskene vi møter, og Jesu store bud om å elske hverandre gjør vi om til et spørsmål om kjemien stemmer, rase eller en travel hverdag.

Men ondskaper, synden, er ikke bare individuell. Den er også kollektiv. Vi er en del av et samfunn hvor de rike tar mer fra de fattige enn de gir tilbake. Gjennom lån, bank og handel ender den rike verden opp med å ta fra våre lut fattige brødre og søstre langt mer enn vi gir i bistand. Våre mobiltelefoner og all den økonomi vi til sammen legger i det, er med på å opprettholde den grufulle kampen om makten over sjeldne mineraler i Kongo. Med drap, voldtekt, og slavelignende arbeidsforhold i gruvene som følge. Klimautfordringene – som den rike verden, med Norge kåret på første plass, skaper – rammer de fattigste hardest. Vi forurenser klart mest, de rammes av naturens reaksjoner. Abort er vel nesten blitt et tabu. Fordi det rommer så mange såre, tunge og sammensatte historier. Like fullt lever vi i et land hvor vi sammen godtar at rundt om kring 15 000 barn i mors liv ikke får lov til å få livets rett årlig.

Det finns ingen vaksinasjon, ingen pandemiks, ingen desinfesering, ingen antibac som kan holde uretten, ondskaper og synden vekk fra oss. I så fall måtte den vaksinen vært så sterk at den hadde tatt livet av oss.

5. Å GJØRE BOT

Hva kan vi gjøre med alt dette? Jeg aner ikke. Jeg føler meg helt maktesløs. Jo, en ting vet jeg. Vi kan gjøre bot. Vi kan få stikke en hånd i været og si – jeg er med på dette på et eller

annet vis. Jeg er skyldig. Jeg tror det er godt for oss å være skyldige. For da blir vi ansvarlige. For vårt eget liv og for samfunnet vi lever i. Men enda viktigere er det at når vi får være skyldige kan vi få bekjenne. Gjøre bot, vende om. Og da kan vi bli tilgitt. Da kan Guds frelse nå frem. Da kan jeg bli fri. Fri til en gang til å prøve å gå på den gode vei.

Husk at den som møter oss når vi bekjenner, gjør bot med vår skyld, det er Gud som elsker oss mer enn han hater ondskaper. Derfor er det liv i oss. Derfor er det håp. Det er frelse. Men i dag må ingen være i tvil hva Guds ord vil legge oss på sine. Det er våre liv som skiller oss fra Gud. Derfor må vi ta vår skyld, bekjenne og gjøre bot. Det gjør oss godt, og kan ved Guds hjelp bli starten på noe nytt.